

[Arne Melchior]

Ordet retsbevidsthed er blevet anvendt mange gange og af mange talere. Når vi ikke føler, at vor retsbevidsthed trænger til, at denne sag forfølges yderligere, ligger det muligvis i den bedømmelse, den forståelse, vi har af ombudsmandens rolle i samfundet. Vi mener, at sagen er grundigt belyst. Vi mener, at ombudsmandens konklusion er utvetydig. Den er taget til efterretning, praksis er rettet, skylden er placeret, og der er derfor ikke noget, der krænker retsbevidstheden hos mig, hos mit parti, men jeg tror heller ikke ude i befolkningen. Der er ingen, der er i tvivl om, at der er fejlet i denne sag. Jeg mener altså ikke, at nogens retsbevidsthed påkalder, at der skal ske yderligere.

Jeg synes, hr. Ole Espersen, som har haft ordet mange gange, egentlig skylder at sige nogle ord om affæren med flere hundrede polske asylansøgere. For hvis man skal forstå retsbevidsthed således, som hr. Ole Espersen og hans fæller udlægger det, kunne det da også være, der var nogle, der havde behov for at få konstateret, få efterprøvet, om der dér var nogen skyld at placere. For disse mennesker er vel ikke ringere end andre mennesker – eller bedre! Jeg kan godt se den juridiske forskel med hensyn til, hvad der er gældende dansk lov, men de menneskelige hensyn og det menneskesyn, som hr. Ole Espersen, tror jeg, og jeg deler med et stort flertal i dette Folketing, kunne vel gøre det lige så rimeligt at give disse mennesker en nænsom og en næstekærlig behandling.

Nu er dette blevet nævnt tre gange heroppefra, og hr. Ole Espersen har mindst været her 10 gange, men han har ikke sagt noget om det. Så svært er det altså at vurdere, hvad der er lovligt – juridisk og i overført betydning – og hvad der ikke er det. Selvfølgelig er der en grå zone. Tingene er jo, som jeg tidligere sagde, ikke så enkle.

Hr. Ole Espersen sagde, jeg havde påberåbt mig, at vi var velvilligt indstillet over for flygtninge. Det er ikke noget, jeg påberåber mig, for det har vi været fra vor første dag, og det ved hr. Ole Espersen ganske udtrykkeligt. Derfor smerter det os så dybt i denne sag, at den effekt, sagen har i befolkningen, nok er den modsatte af, hvad de partier og de personer, der har rejst den, har tilsigtet. Det var i hvert fald mit indtryk, at hele den forfølgelseskampagne og udskældningskampagne på flygtninge, som vi havde en overgang, var døet ud i løbet af det

sidste halve eller hele år. Denne sags forfølgelse har utvetydigt for enhver medført en opvigling og en stemningsbølge, som kommer dem til skade, som vi ellers plejer at være enige om at ville gavne.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Jensen (V):

Jeg har på anden vis blandet mig i debatten om den sag, der her er til behandling, og jeg har ytret, at jeg håber, at statsministeren ville udtrykke sig på klart dansk, lige så tydeligt som det står på Jellingstenene.

Fru Margrete Auken har haft den venlighed at spørge, hvad jeg synes om dette her, og dertil vil jeg sige, at jeg har en kompliment til den højtærede statsminister for hans første indlæg. Det var indholdsmæssigt og formfuldendt fuldt tilfredsstillende for mig.

Når jeg har ytret mig i debatten, så skyldes det bl.a., at jeg har haft en fornemmelse af, at det var den tidligere justitsminister, der alene skulle have hele odiet på sig, og nu har statsministeren i dag forklaret, at det er regeringen, der tager det ansvar. Og med de oplysninger, der er fremme indtil nu, kan jeg godkende statsministerens første indlæg og dermed sige til fru Margrete Auken, at jeg synes, at statsministeren er den, der dansk har skrevet fornemst, siden Jellingstenenes indskrift blev prentet.

Kofod-Svendsen (KRF):

Der er et tema, jeg vil komme ind på her i mit andet indlæg, som jeg berørte meget kort i en kort bemærkning; men da tillod tiden ikke, at jeg uddybede mit synspunkt. Det var, da repræsentanter for Fremskridtspartiet talte om, at ombudsmanden var inhabil til overhovedet at behandle det spørgsmål, som er behandlet i ombudsmandens redegørelse af 1. marts.

Denne sag er blevet meget grundigt, dygtigt og kompetent behandlet i en artikel i Politiken den 7. april af Lars Nordskov Nielsen – både professor og fhv. ombudsmand – og jeg vil trække nogle af synspunkterne frem, da jeg synes, det er væsentligt, at der ikke blot sker en afvisning af de helt urimelige påstande fra Fremskridtspartiets side, men også kommer en argumentation.

For det første nævner Lars Nordskov Nielsen, at efter en udtalelse af 6. december 1988 fra Retsudvalget til ombudsmanden efterfulgt af et